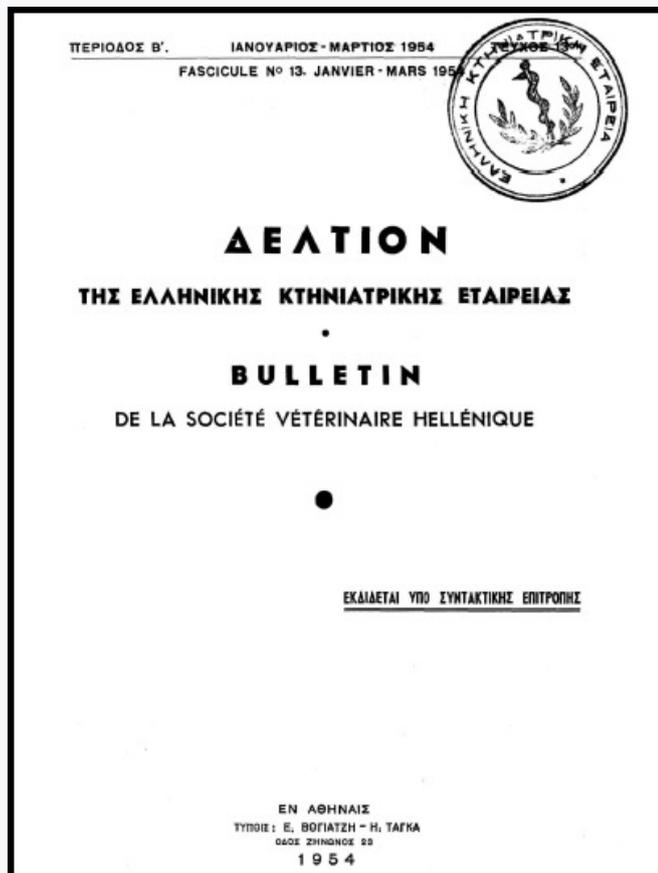

Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society

Vol 5, No 1 (1954)

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΝΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΧΗΜΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ

S. F. SCHEIDY, C. E. BUNN

doi: [10.12681/jhvms.17577](https://doi.org/10.12681/jhvms.17577)

Copyright © 2018, S.F.SCHEIDY C.E.E.BUNN

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

To cite this article:

SCHEIDY, S. F., & BUNN C. E. (1954). Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΝΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΧΗΜΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ. *Journal of the Hellenic Veterinary Medical Society*, 5(1), 547-551.
<https://doi.org/10.12681/jhvms.17577>

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΝΕΩΝ ΤΙΝΩΝ ΧΗΜΙΚΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΩΝ ΟΥΣΙΩΝ ΕΝ ΤΗ ΚΤΗΝΙΑΤΡΙΚΗ *

Υ π ό

S. F. SCHEIDY & C. E. E. BUNN

Ἡ ἀνακάλυψις νέων χημικοθεραπευτικῶν μέσων χρησίμων διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τῶν νόσων συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν μείωσιν τῆς τε νοσηρότητος καὶ τῆς θνητότητος τῶν ζώων καὶ τῶν πτηνῶν.

Δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν σουλφοναμιδῶν καὶ τῶν ἀντιβιοτικῶν ἀπεκτίσαμεν λίαν ἰσχυροὺς ἀντιμικροβιακοὺς παράγοντας. Ἐξ ἄλλου ὅμως δὲν ἔχομεν εἰσέτι εἰς τὴν διάθεσίν μας οὐσίας ἐπιτρεπούσας τὴν ἱκανοποιητικὴν θεραπείαν τῶν ἰώσεων, τῶν μυκητιάσεων ὡς καὶ τινῶν μικροβιακῶν λοιμώξεων. Ἡ μελέτη τῶν νέων χημικοθεραπευτικῶν οὐσιῶν, εἶναι πράγματι ἐνδιαφέρουσα λόγῳ τῆς διαφόρου φαρμακολογικῆς ἐπιδράσεως αὐτῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων εἰδῶν ζώων, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς ἐκλεκτικῆς δράσεως αὐτῶν ἐναντίον ὠρισμένων μικροοργανισμῶν.

Πλὴν τῶν οὐσιῶν αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν λοιμωδῶν νοσημάτων διαθέτομεν σήμερον ἐν τῇ Κτηνιατρικῇ καὶ ἐτέρας, ὅπως π. χ. ἀναισθητικά καὶ ναρκωτικά φάρμακα, ὁρμόνας, ὑποκατάστατα πλάσματος, ἀντιϊσταμινικάς οὐσίας, παρασιτοκτόνα, ἔνζυμα καὶ συμπληρώματα διατροφῆς. Πᾶσαι αἱ κατηγορίαι αὗται, περιλαμβάνουν πλεόν τῆς μιᾶς οὐσίας εἰς τρόπον ὥστε ὁ κτηνίατρος δύναται νὰ ἐκλέξῃ τὴν καταλληλοτέραν δι' ἑκάστην εἰδικὴν περίπτωσιν.

Ι. ΣΟΥΛΦΟΝΑΜΙΔΑΙ

Αἱ σουλφοναμίδαι διαιροῦνται εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας :

Α'. Εἰς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὰς γενικὰς λοιμώξεις, ὡς π.χ. σουλφαναμιδη, σουλφαθειαζόλη, σουλφαπυριδίνη, σουλφαδιαζίνη, σουλφαμεραζίνη, σουλφαμεθαζίνη, σουλφισοξαζόλη καὶ σουλφακεταμίδη,

Β'. Εἰς ἐκείνας αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν πρόληψιν καὶ θεραπείαν τῶν γαστροεντερικῶν λοιμώξεων, ὡς π. χ. σουλφαγκουανιδίνη, σουλφακινόξαλίνη, φθαλυλσουλφαθειαζόλη, φθαλυλσουλφακεταμίδη, καὶ σουξινυλσουλφαθειαζόλη.

* Περίληψις ἀνακοινώσεως γενομένης εἰς τὸ 71ον Συνέδριον τῆς Βρετανικῆς Κτηνιατρικῆς Ἑταιρείας. (Ἐκ τοῦ Vet. Rec. No 45, Vol. 65, 1954).

Πλεῖσται τῶν σουλφοναμιδῶν τῶν ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ὁμάδα Α χρησιμοποιοῦνται ὑπὸ μορφήν μιγμάτων 2-3 ἢ καὶ 4 σουλφοναμιδῶν, διότι ἐκ πλείστων ἐργασιῶν ἀπεδείχθη ὅτι τὰ μίγματα σουλφοναμιδῶν παρουσιάζουσι μικρότερον κίνδυνον τοξικότητος διὰ τοὺς νεφρούς. Ἄφ' ἧς ὅμως ἀνεκαλύφθησαν αἱ σουλφαπυριμιδίναι (σουλφαδιαζίνη, σουλφαμεραζίνη, σουλφαμεξαθίνη) καὶ ἡ σουλφισοξαζόλη, κατέχουσι οὐσίαν δυναμένην νὰ χρησιμοποιηθοῦν μεμονωμένως, ἄνευ κινδύνου διὰ τοὺς νεφρούς.

Πλεῖστοι κτηνίατροι προτιμοῦσι προκειμένου περὶ μηρυκαστικῶν τὴν ἐνδοφλέβιον ἢ καὶ ἐνδοπεριτοναϊκὴν ὁδόν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς δυσμενοῦς ἐπιδράσεως τῶν σουλφοναμιδῶν ἐπὶ τῆς γαστρικῆς χλωρίδος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπίτευξιν ταχύτερου ἀποτελέσματος.

Ἡ θεραπεία ὠρισμένων γενικῶν λοιμώξεων, ὅπως ἡ πνευμονία, ἡ λεγομένη νόσος τοῦ ταξειδίου, αἱ συνεπεῖα μαστίτιδος ἢ μητρίτιδος σηψαιμίας, ἀλλὰ καὶ τοπικαὶ τινὲς μολύνσεις, ὅπως ἡ σήψις τοῦ πέλματος ἐπιτυγχάνεται καλλίτερον τοιουτοτρόπως. Ἡ δόσις τῶν παρεντερικῶς χορηγουμένων σουλφοναμιδῶν ἀνέρχεται εἰς 0,075-0,10 gr. οὐσίας κατὰ χιλίogramμον ζῶντος βάρους. Κατὰ τὴν ἀπὸ στόματος χορήγησιν ἢ κατὰ χιλίogramμον ζῶντος βάρους ποσότης δύναται νὰ εἶναι 0,15 γραμ.

Ἡ ὁμάς σουλφοναμιδῶν Β χρησιμοποιεῖται ὡς ἐλέχθη διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν ἐντερικῶν λοιμώξεων, ὡς π. χ. τῆς διαρροίας τῶν μόσχων καὶ τῶν χοιριδίων ἢ καὶ σηψαιμικῶν καταστάσεων συνοδευομένων ὑπὸ διαρροίας. Ἄφ' ἑτέρου ἡ σουλφοκινσοξαλίνη χρησιμοποιεῖται εὐρῶς διὰ τὴν πρόληψιν καὶ καταπολέμησιν τῆς κοκκιδιάσεως τῶν ὀρνίθων.

Ἄλλαι οὐσίαι ὅπως ἡ νιτροφενίδη καὶ ἡ νιτροφουραζόνη χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης διὰ τὸν σκοπὸν αὐτόν.

II. ΘΙΑΜΕΤΡΟΪΜΙΔΙΝΗ

Ἡ οὐσία αὕτη ἀπεδείχθη ὡς ἔχουσα λίαν ἰκανοποιητικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐντεροηπατίτιδος τῶν Ἰνδιάνων. Χρησιμοποιεῖται ἐν ἀναμίξει εἰς τὴν τροφήν εἰς ἀναλογίαν 0,05 % συνήθως προληπτικῶς.

III. ΟΡΜΟΝΑΙ

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη σημαντικαὶ πρόοδοι ἐπετεύχθησαν ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν κατανόησιν καὶ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ὁρμονῶν.

Ἡ παρασκευὴ τῶν συνθετικῶν οἰστρογόνων, ἰδίως δὲ τοῦ di-ethylstilbestrol, ἐπέτρεψεν τὴν γενίκευσιν τῆς χρήσεως τῶν οὐσιῶν τούτων ἐν τῇ Κτηνιατρικῇ. Τοῦτο ὀφείλεται, τουλάχιστον ἐν μέρει, εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ συνθετικὸν προῖον εἶναι κατὰ πολὺ ὀλιγώτερον δαπανηρὸν τοῦ φυσικοῦ τοιούτου, ἐνῶ εἶναι ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικόν.

Φρονοῦμεν ἐν τούτοις ὅτι ἡ ὁρμόνη αὕτη δὲν δίδει ἐνίοτε τὰ ἀναμενόμενα ἀποτελέσματα, λόγῳ τοῦ κακοῦ τρόπου τῆς χρησιμοποιήσεώς της.

Εἶναι γνωστὴ ἡ χρῆσις τῆς διὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ οἴστρου, διὰ τὴν θεραπείαν τῆς ἀκρατείας τῶν οὔρων τῶν ὑποστασῶν φοθηκετομὴν θηλειῶν κυνῶν, τὴν θεραπείαν καλοήθων νεοπλασμάτων τοῦ προστάτου τῶν κυνῶν, διὰ τὴν τόνωσιν τῆς γαλακτοπαραγωγῆς τῶν μὴ ὀχθυεισῶν ἀγελάδων ὡς καὶ τὸν χημικὸν εὐνουχισμὸν τῶν ἀλεκτόρων.

Αἱ γοναδοτρόποι ὁρμόναι χρησιμοποιοῦνται ἐπίσης συχνάκις εἰς τὰς ἀγελάδας διὰ τὴν θεραπείαν τῶν κύστεων τῆς φοθῆκης.

Ἡ ὁρμονικὴ αὕτη θεραπεία ἀντεκατέστησε βαθμιαίως τὴν βιαιάν ῥῆξιν ἢ τὴν παρακέντησιν τῶν κύστεων τῆς φοθῆκης, μὲ ἀρκοῦντως ἰκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ὅμως ἔτη ἡ προσοχὴ τῶν ἐρευνητῶν ἐστράφη κυρίως πρὸς τὰς ὁρμόνας τοῦ φλοιοῦ τῶν ἐπινεφριδίων, αἱ ὁποῖαι καὶ ἐμελετήθησιν ἐντατικῶς ἐπὶ ἀνθρώπων, τόσον ἀπὸ φυσιολογικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ παθολογικῆς ἀπόψεως. Παρόμοιαι μελέται ἐπ' ἀσθενῶν ζῶων ἐδημοσιεύθησαν ἤδη, καὶ ἐκ τούτων συνάγεται ὅτι αἱ οὐσίαι αὗται θέλουσιν ἀποβῆ ἀρκοῦντως χρήσιμοι διὰ τὴν θεραπείαν ὠρισμένων παθολογικῶν καταστάσεων.

Δυστυχῶς ἡ δαπάνη παρεμποδίζει τὴν εὐρείαν χρησιμοποίησιν τούτων εἰς τὴν κτηνιατρικὴν.

Αἱ στεροειδεῖς οὐσίαι, αἱ ὁποῖαι ἀπεμονώθησαν ἐκ τῶν ἐπινεφριδίων ἢ παρεσκευάσθησαν συνθετικῶς, παρουσιάζουσιν ἰδιάζον ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀπόψεως κλινικῆς λατρικῆς καὶ διαιροῦνται εἰς τὰ γλυκοκορτικοειδῆ (οὐσίαι μὲ κυρίαν δρᾶσιν ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ὕδατανθράκων, τῶν πρωτεϊνῶν καὶ τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν) καὶ τὰ μεταλλοκορτικοειδῆ μὲ κυρίαν δρᾶσιν ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἠλεκτρολυτῶν. Ἀντιπρόσωποι τῆς ὁμάδος τῶν γλυκοκορτικοειδῶν εἶναι ἡ κορτιζόνη καὶ ἡ 17-ὑδροκορτικοστερόνη ἢ οὐσία F τοῦ Kendall.

Ἡ κυριωτέρα δρᾶσις τῶν οὐσιῶν τούτων συνίσταται εἰς τὴν ἔντασιν τῆς γλυκογενέσεως, δηλαδὴ τοῦ σχηματισμοῦ γλυκόζης ἀπὸ πρωτεΐνας καὶ ἄλλας μὴ ὕδατανθρακικὰς οὐσίας.

Ἡ δεσοξυκορτικοστερόνη εἶναι μία συνθετικὴ οὐσία ἀνίγκουσα εἰς τὴν ὁμάδα τῶν μεταλλοκορτικοειδῶν καὶ ἀσκεῖ κυρίως τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἠλεκτρολυτῶν. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω οὐσιῶν αἱ πρῶται κυρίως παρουσιάζουσιν ἐνδιαφέρον ἀπὸ κτηνιατρικῆς ἀπόψεως, λόγφ τῆς χρησιμοποίησεως αὐτῶν πρὸς θεραπείαν τῆς κετοναϊμίας τῆς ἀγελάδος καὶ τῆς τοξαιμίας τῆς κυήσεως τοῦ προβάτου.

Ἡ φλοιοτρόπος ὁρμόνη τῆς ὑποφύσεως (ACTH) εἶναι μία φυσικὴ ὁρμόνη προερχομένη ἐκ τοῦ προσθίου λοβοῦ τῆς ὑποφύσεως τῶν κατοικιδίων ζῶων. Ἡ ὁρμόνη αὕτη χρησιμοποιεῖται ὑποδορείως ἢ ἐνδομυϊκῶς πρὸς τόνωσιν τῆς ἐκκρίσεως φλοιο-ἐπινεφριδικῶν στεροειδῶν.

Οἱ Shaw, Χατζήολος, Chung (1948) καὶ ἄλλοι ἀνέφερον τὰ εὐεργ-

γετικά ἀποτελέσματα τῆς κορτιζόνης καὶ τοῦ ACTH ἐπὶ περιστατικῶν πρωτοπαθοῦς κετοναιμίας. Ποσότης 0,5 gr. ἕως 1,5 gr. κορτιζόνης ἐνιεμένη ἐνδομυϊκῶς εἰς ἀγελάδας πασχούσας ἐκ πρωτοπαθοῦς κετοναιμίας ἐπιφέρει ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἔστω καὶ ἂν προηγουμένως εἶχε χρησιμοποιηθῆ ἄνεπιτυχῶς ἢ δεξτρόζη ὑποδορείως ἢ ἐνδοφλεβίως.

Συνήθως ὁμως λόγῳ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς τῆς κορτιζόνης χρησιμοποιεῖται κατ' ἀρχάς ἢ διὰ δεξτρόζης θεραπεία, εἰάν δὲ τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶναι ἱκανοποιητικά καὶ ἢ ἀξία τοῦ ζώου τὸ ἐπιτρέπει χρησιμοποιοῦνται ἄλλα πλεόν δαπανηρὰ μέσα.

Πλὴν τῆς κορτιζόνης χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ὡς ἐλέχθη καὶ ἡ ACTH πρὸς θεραπείαν τῆς κετοναιμίας εἰς τὴν δόσιν τῶν 200 ἕως 600 χλγρ. ἡμερησίως ἐπαναλαμβανομένη ἐν ἀνάγκῃ ἐπὶ πλείονας ἡμέρας.

Ὁ Magrane ἀναφέρει ὅτι ἐχρησιμοποίησεν ἐπιτυχῶς τὴν κορτιζόνην εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ὀφθαλμολογικῶν παθήσεων τοῦ κυνός.

IV. E N Z Y M A

Τὰ ἔνζυμα χρησιμοποιοῦνται σήμερον εὐρέως εἰς τὴν κτηνιατρικὴν, τόσον ὡς παράγοντες διευκολύνοντες τὴν διείδυσιν τῶν ἀντιβιοτικῶν καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπιτρέποντες τὴν στενωτέραν ἐπαφὴν αὐτῶν μετὰ τῶν μικροοργανισμῶν, ὅσον καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἀποκαθάρσεως τῶν πυλῶν ἐξεργασιῶν.

Μεταξὺ αὐτῶν καταλέγονται :

α) Ἡ στρεπτοδορῶσις καὶ ἡ στρεπτοκινῶσις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἐξωκυτταρικά ἔνζυμα, παραγόμενα ὑπὸ ὠρισμένων στελεχῶν στρεπτοκόκκων,

β) ἡ παγκρεατικὴ δορῶσις, παρασκευαζομένη ἐκ κατεψυγμένου παγκρέατος βοδῆ δι' ὀξείνης ἐκχυλίσεως καὶ πλασματικῆς καθιζήσεως αὐτῆς διὰ θειικοῦ ἀμμωνίου,

γ) ἡ κρυσταλλικὴ τρυψίνη, παραγομένη ἐκ παγκρέατος θηλαστικῶν,

δ) ἡ ὑαλορονιδῶσις, ἣτις εἶναι ἐκχύλισμα τῶν ὄρχεων περιέχον «ἐξοπλωτικὸν παράγοντα», διευκολύνοντα τὴν κατανομήν καὶ τὸν ῥυθμὸν ἀπορροφῆσεως τῶν ὑγρῶν ἐν τῷ σώματι, χρησιμοποιουμένη τοιοῦτοτρόπως διὰ τὴν ταχυτέραν ἀπορρόφησιν τῶν ὑποδορείως ἐνιεμένων ὑγρῶν.

V. ΑΝΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΚΑΙ ΠΑΥΣΙΠΤΟΝΑ

α) **Μεθαδόνη**, θεωρεῖται ὡς ὑποκατάστατον τῆς μορφίνης, δυνάμενον νὰ χρησιμοποιηθῆ εἰς τὸν κῆνα εἰς ποσότητα ἐνὸς χιλιοστογράμμου κατὰ χιλιόγραμμον ζῶντος βάρους.

β) **Υδροχλωρικὴ ἐξυλκαΐνη**, ἔχει διπλάσιαν ἰσχὺν τῆς προκαΐνης, τὸ δὲ δι' αὐτῆς ἐπιτυγχανόμενον ἀποτέλεσμα εἶναι μεγαλύτερας διαρκείας. Ἡ ἐνδορραχιαία ἔγχυσις 5 ἕως 10 κ. ὑφεκ. διαλύσεως 5%, χορηγεῖ ἀναισθησίαν 8 περίπου ὥρῶν, ἐπιτρέπουσαν εὐχερῶς διαφόρους μαιευτικάς καὶ χειρουργικὰς ἐπεμβάσεις, ὅπως ἀνάταξιν μήτρας, ἐμβρυουλκίαν κ.λ.π.

γ) **Θιαμυλάλη**, ἐπιτυχῆς βαρβιτουρική ἐνώσις, δυναμένη νὰ χρησιμοποιηθῆ ἐνδοφλεβίως, ἐνδοπεριτοναϊκῶς ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος.

VI. ΝΙΤΡΟΦΟΥΡΑΖΟΝΗ

Βακτηριοστατικὸς παράγων, δρῶν κατὰ πλείστων θετικῶς καὶ ἀρνητικῶς κατὰ Gram χρωστικῶν μικροοργανισμῶν, χρησιμοποιούμενος ἐπίσης καὶ διὰ τὴν λίαν ἀποτελεσματικὴν καταπολέμησιν τῆς κοκκιδιάσεως. Ἡ ταυτόχρονος ἔγχυσις νιτροφουραζόνης καὶ πενικιλίνης ἐπιτρέπει τὴν ἱκανοποιητικὴν καταπολέμησιν τῶν μαστιτίδων.

VII. ΚΟΛΛΟΕΙΔΕΣ ΟΞΕΙΔΙΟΝ ΑΡΓΥΡΟΥ

Ἡ οὐσία αὕτη ἐν αἰωρήσει ἐντὸς βαζελίνης χρησιμοποιεῖται ἐνίοτε διὰ τὴν θεραπείαν τοπικῶν τινων λοιμώξεων ὡς καὶ τῆς μαστίτιδος τῶν ἀγελάδων.

K. B. T.

Ἡ ΑΣΠΕΡΓΙΛΛΩΣΙΣ ΤΩΝ ΟΡΝΙΘΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ)

Ἦ π δ

K. ΤΑΡΛΑΤΖΗ, ΑΧ. ΠΑΝΕΤΣΟΥ καὶ Π. ΔΡΑΓΩΝΑ

Α'. ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΝΟΣΟΥ

Αἱ μυκητιάσεις, νόσοι ὀφειλόμεναι εἰς παθογόνους μύκητας, ἀπασχόλησαν καὶ ἀπασχολοῦν εἰσέτι τοὺς παθολόγους ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου διότι, καίτοι γνωσταὶ ἀπὸ δύο καὶ πλέον αἰῶνων, ἐν τούτοις ἡ μελέτη των δὲν θεωρεῖται εἰσέτι περαιωθεῖσα, λόγῳ τῆς πολλαπλῆς αἰτιολογίας των καὶ τοῦ πολυμορφισμοῦ τῶν ἀνατομοπαθολογικῶν των ἀλλοιώσεων.

Νόσοι ἀνθρώπου, ζῶων καὶ πτηνῶν, δερματικαὶ ἢ σπλαχνικαὶ, ἀποδίδονται εἰς εἶδη παθογόνων μυκήτων, αἵτινες δρῶσιν ἐν συνδυασμῷ ἢ μεμονωμένως καὶ ἀνήκουσιν εἰς τὰς πέντε τάξεις ἧτοι τοὺς ἀκτινομύκητας, τοὺς ἀσκομύκητας, τοὺς δερματομύκητας, τοὺς ὑφομύκητας καὶ τοὺς φυκομύκητας, ἐκ τοῦ ὀνόματος τῶν ὁποίων ἔλκουσι καὶ αὐταὶ τὴν ἐπωνυμίαν των.

Ἡ ἀσπεργίλλωσις εἶναι μία ἐκ τῶν νόσων τούτων, ὀφειλομένη, ὅπως καὶ τὸ ὄνομά της μαρτυρεῖ, εἰς τὸ γένος *Aspergillus*, τὸ ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀσκομυκήτων.

Ὁ Ἄσπεργίλλος συναντᾶται ἀφθόνως ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν ζωϊκῶν καὶ φυτικῶν ὑπολειμμάτων, ὡς σαπρόφυτον. Εἶδη ὅμως τινὰ αὐτοῦ εἶναι παθογόνα καὶ προκαλοῦν ἀληθινὰς ἐπιζωοτίας. Εἶναι ὁ μύκης, ὁ ὁποῖος μολύνει διὰ τῶν σπόρων του γηραιὰς καλλιέργειας ἐτέρων μικροοργανισμῶν καὶ εὐκόλως ἐγκαθίσταται ἐπὶ ἐτέρων ἀνατομοπαθολογικῶν ἀλλοιώσεων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν πτηνῶν, ἰδίως τῆς φυματιώσεως καὶ τοῦ καρκίνου.

Προσβάλλει τὸν ἀνθρώπον καὶ πολλὰ εἶδη ζῶων, ἰδιαιτέρως ὅμως τὰ πτηνά. Ἡ ἀσπεργίλλωσις ἐπὶ τῶν πτηνῶν παρατηρήθη πρὸ πλέον τῶν 200